

Arrest

nr. 128 291 van 27 augustus 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 5 december 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen enerzijds van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en van Maatschappelijke Integratie van 27 november 2012 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en anderzijds van de beslissing van diezelfde dag houdende bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 11 januari 2013 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 mei 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 juni 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. BORMANS, die *loco* advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 28 juli 2011 dient de verzoeker, samen met zijn partner en hun gemeenschappelijke kinderen, een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980

betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 27 november 2012 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) om deze aanvraag onontvankelijk te verklaren. Dit is de eerste bestreden beslissing die aan de verzoeker werd ter kennis gebracht op 3 december 2012 en die als volgt is gemotiveerd:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 02.08.2011 werd ingediend en op 26.06.2012 aangevuld door :

G(...), F(...)

Geboren te (...) op (...)

En partner:

F(...), A(...)

Geboren te (...) op (...)

Wettelijke vertegenwoordigers van:

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat mevrouw F(...) sinds december 2007 en mijnheer G(...)sinds mei 2008 in België verblijven, geïntegreerd zijn en dit staven aan de hand van attesten van maatschappelijke oriëntatie, een duurzame binding met België zouden hebben, Nederlands leren en spreken wat gestaafd wordt aan de hand van een inschrijving bij het Huis van het Nederlands te Brussel op naam van G(...) F(...) en diverse inschrijvingsbewijzen, de certificaten en attesten van CVO HITEK te Kortrijk op naam van mijnheer en mevrouw vloeiend Franstalig zouden zijn, een vrienden- en kennissenkring hebben uitgebouwd en getuigenverklaringen voorleggen, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkenen wijzen op het feit dat de kinderen hier naar school gaan. Ze staven dit aan de hand van diverse attesten van schoolbezoek voor beide kinderen, rapporten op naam van G(...) A(...) en een getuigenverklaring van de directeur van Basisschool Sint-Paulus te Kortrijk. Dit kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid omdat betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat ze bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. F(...), A(...) diende op 22.02.2008 een eerste asielaanvraag in in België. Doordat betrokkene reeds eerder asiel had aangevraagd in Frankrijk, werd er in het kader van de Dublin-akkoorden een overname gevraagd aan Frankrijk op 24.04.2008. De Franse autoriteiten verklaarden zich akkoord met de overname. Bovendien dient hierbij te worden gesteld dat Frankrijk gelast is met de behandeling van de asielaanvraag. Daaropvolgend leverde de Dienst Vreemdelingenzaken op 24.07.2008 een bijlage 26quater af, haar betekend op dezelfde dag, met het bevel om het grondgebied te verlaten waardoor haar asielprocedure in België afgesloten werd. Mevrouw deed een tweede asielaanvraag op 01.12.2008. Deze werd afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 18.08.2009. Op 02.09.2011 diende mevrouw een derde asielaanvraag in. Ze werd niet erkend als vluchteling en er werd geen subsidiaire bescherming toegekend bij beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op datum van 29.11.2011 en de beroepsprocedure werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen afgesloten op datum van 01.03.2012. De duur van de procedures - namelijk iets meer dan 5 maanden voor de eerste, iets minder dan 9 maanden voor de tweede en 6 maanden voor de derde - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. G(...) F(...) diende op 06.06.2008 een eerste asielaanvraag in in België. Doordat hij reeds eerder asiel had aangevraagd in Frankrijk, werd er in het kader van de Dublin-akkoorden een overname gevraagd aan Frankrijk op 24.04.2008. De Franse autoriteiten verklaarden zich akkoord met de overname. Bovendien

dient hierbij te worden gesteld dat Frankrijk gelast is met de behandeling van de asielaanvraag. Daaropvolgend leverde de Dienst Vreemdelingenzaken op 24.07.2008 een bijlage 26quater af, hem betekend op dezelfde dag, met het bevel om het grondgebied te verlaten waardoor zijn asielprocedure in België afgesloten werd. Mijnheer diende een tweede asielaanvraag in op 22.12.2008. Deze werd afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 18.08.2009. De duur van de procedures — namelijk iets minder dan 2 maanden voor de eerste en iets minder dan 8 maanden voor de tweede — was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.

Betrokkenen halen tevens aan dat de sociale banden in het land van herkomst definitief verbroken zijn. Het lijkt echter onwaarschijnlijk dat verzoekers geen enkel contact meer zouden kunnen hebben met familieleden, vrienden of kennissen in hun land van herkomst. Zij vermelden overigens zelf dat de moeder van mevrouw F(...), alsook twee broers van mijnheer G(...) nog in Algerije wonen. Dit element kan bijgevolg niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Wat het aangehaalde Verdrag van de Rechten van het Kind betreft; de Raad van State heeft gesteld dat dit Verdrag in zijn geheel geen directe werking heeft (RvS, arrestnr. 100.509 van 31.10.2001). Dat een mogelijke terugkeer een schending zou betekenen van art 2 (non-discriminatie van kinderen) kan niet aanvaard worden. Betrokkenen maken immers niet duidelijk in welke zin dit een schending van dit artikel zou betekenen. Ook het aangehaalde artikel 3 (het belang van het kind) van het EVRK heeft volgens het Hof van Cassatie geen directe werking. Betrokkenen tonen niet op concrete wijze aan op welke manier de belangen van de kinderen geschaad zouden worden. De kinderen worden immers niet van hun ouders gescheiden en hun scholing kan voortgezet worden in het land van herkomst. Bovendien dient opgemerkt te worden dat verzoekers steeds op de hoogte waren van het feit dat hun verblijfssituatie precair was en dat de mogelijkheid bestond dat de door hen ingestelde procedures negatief afgesloten zouden worden en dat zij zouden moeten terugkeren naar hun land van herkomst. Wat betreft het aangehaalde artikel 9 (scheiding kind en ouders) en artikel 16 (recht op privacy) dient opgemerkt te worden dat er van een inmenging in het privé- en gezinsleven geen sprake is gezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst voor het hele gezin geldt zodat de ouders niet van de kinderen gescheiden worden. Tot slot inzake art 28 van het Kinderrechtenverdrag, dient gesteld dat het recht op onderwijs niet ontzegd wordt bij een terugkeer. Betrokkenen tonen niet aan dat een scholing niet kan verkregen worden in het land van herkomst.

De advocaat van betrokkenen verwijst naar de ontwikkelingspsychologie en haalt aan dat de kinderen van betrokkenen zich in de 'differentiatieperiode' bevinden. Dit is de periode waarin de kinderen zogenaamde effectieve taalgebruikers worden. Hij haalt aan dat een terugkeer naar het land van herkomst een vertraging van de ontwikkeling van de kinderen zou betekenen. Er dient hier echter opgemerkt te worden dat het verblijf van betrokkenen precair was en enkel toegelaten werd in het kader van de asielprocedures en de aanvraag om machtiging tot verblijf in het kader van de aanvraag 9ter. Betrokkenen waren echter steeds op de hoogte van het feit dat de scholing van de kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding mogelijks slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toen zo normaal mogelijk te laten verlopen. Dit element kan derhalve niet als een buitengewone omstandigheid aanvaard worden.

Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van mevrouw Fr...), met name dat zij mentale problemen kent, dient opgemerkt te worden dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven (RVV Arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en RVV Arrest nr. 80.233 van 26.04.2012). Bovendien heeft verzoekster deze medische elementen reeds aangehaald in het kader van haar aanvraag art. 9 ter van 22.02.2012 die onontvankelijk verklaard werd op 15.05.2012."

Verzoekers partner, mevrouw F.A., diende reeds een beroep tot nietigverklaring en een vordering tot schorsing in tegen deze beslissing. Deze vorderingen werden verworpen bij 's Raads arrest nr. 128 290 van 27 augustus 2014.

Op 27 november 2012 beslist de gemachtigde tevens om aan de verzoeker het bevel te geven om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing die eveneens aan de verzoeker werd ter kennis gebracht op 3 december 2012.

De tweede bestreden beslissing is gemotiveerd als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

[...]

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

X 2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd:

- Betrokkene werd niet erkend als vluchteling en werd geen subsidiaire bescherming toegekend bij beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op datum van 18.08.2009

- Betrokkene is niet gemachtigd tot het verblijf: zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9bis van de wet van 15.12.1980 ingediend op 02.08.2011 werd onontvankelijk verklaard op datum van 27.11.2012”

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep ten aanzien van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten

De verweerder betwist in de nota met opmerkingen de ontvankelijkheid van het beroep in de mate dat het gericht is tegen de beslissing van 27 november 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr.148.037). Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoeker bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de vreemdelingenwet gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven. 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; (...).”

Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris of zijn gemachtigde niet meer over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de vreemdelingenwet moet worden toegepast.

In casu werd de tweede bestreden beslissing genomen op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet. De verzoeker betwist niet dat hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 van de vreemdelingenwet bepaalde termijn of dat hij er niet in is geslaagd het bewijs te leveren dat deze termijn niet is overschreden. Bijgevolg zal de gemachtigde bij een gebeurlijke vernietiging van de tweede bestreden beslissing niet anders kunnen doen dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, opnieuw, op grond van dezelfde en niet betwiste feitelijke gegevens een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren. Een eventuele vernietiging van de tweede bestreden beslissing kan de verzoeker in principe dan ook geen voordeel opleveren.

Ter terechtzitting gevraagd naar zijn standpunt omtrent de door de verweerder opgeworpen exceptie van niet-ontvankelijkheid ten aanzien van de tweede bestreden beslissing, beperkt de advocaat van de verzoeker er zich toe te verwijzen naar het verzoekschrift. Echter dient te worden vastgesteld dat in het verzoekschrift niet wordt verduidelijkt welk concreet belang de verzoeker kan laten gelden bij de vordering gericht tegen de tweede bestreden beslissing.

De verzoeker toont dan ook, in het licht van hetgeen voorafgaat, niet aan uit een gebeurlijke nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing een voordeel te kunnen halen.

De door de verweerder opgeworpen exceptie van onontvankelijkheid van het beroep voor zover het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing, is dan ook gegrond.

Het beroep is dienvolgens niet ontvankelijk ten aanzien van de tweede bestreden beslissing. De ontvankelijkheid van het beroep tegen de eerste bestreden beslissing (hierna: de bestreden beslissing) staat evenwel niet ter discussie.

3. Onderzoek van het beroep ten aanzien van de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard

3.1. In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van de wet van 29 juli 1991 en van de zorgvuldigheidsplicht en het rechtszekerheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur. Hij verschaft de volgende toelichting:

“Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

De minister van Migratie- en asielbeleid heeft tevens de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Dat de bestreden beslissing met betrekking tot de ontvankelijkheid namelijk de volgende motivering geeft:

“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.”

Dat een buitengewone omstandigheid niet hetzelfde is als overmacht. Het betekent dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkene om naar zijn land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen.

Dat er bovendien geen vereiste is dat de buitengewone omstandigheid voor de betrokkene "onvoorzienbaar" is. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de betrokkene zelf, op voorwaarde dat deze zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor hij moeilijk kan gerepatriëerd worden .

Dat verzoeker zich in buitengewone omstandigheden bevindt, zoals gemotiveerd werd in het verzoekschrift dd. 28.07.2011.

Dat de vermeende gewone procedure via de diplomatieke of consulaire post bovendien geen garanties biedt daar er geen opvolging wordt weerhouden aan aanvragen in hoofde van de diplomatieke of consulaire post.

Dat dit manifest een schending inhoudt van de rechtszekerheidsbeginsel daar deze posten de aanvragen manifest naast zich neerleggen en zelfs niet op antwoorden.

Dat de bestreden beslissing stelt dat de verwijdering van zijn echtgenote en kinderen in België geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel uitmaakt, en dat deze relatie als gewone sociale relatie niet onder de toepassing van artikel 8 van het EVRM valt.

Dat door het bevel om het grondgebied te verlaten de mogelijkheid bestaat dat verzoeker van zijn echtgenote en kinderen gescheiden wordt.

Dat de beslissing derhalve niet in proportie staat met het hierdoor aan verzoeker berokkende onherstelbaar nadeel.

Dat de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken dan ook geenszins kan aanvaard worden, waar de Dienst stelt dat het verzoek overeenkomstig artikel 9bis van verzoekster onontvankelijk is.

Dat verzoeker al vijf jaar in België verblijft, en dat verzoekster bovendien getuigt van een duurzame lokale verankering in België.

Verder kan verzoeker ook gewag maken van een uitstekende integratie, en duurzame sociale banden in België.

Dat er zonder twijfel gesteld kan worden dat verzoeker op zeer intense wijze is overgegaan tot de verinnerlijking van onze Belgische taal, zeden en gewoonten en zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate heeft eigen gemaakt en op economisch, sociaal en cultureel terrein en op andere terreinen van het maatschappelijk leven.

Dat er namelijk aan de integratie van verzoeker geenszins kan getwijfeld worden.

Zeker zijn er aldus voldoende redenen om toepassing te maken van art. 9bis van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing bevat dan ook geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen' (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43) [...]".

3.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing *in casu* duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. In de motivering van deze beslissing wordt immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de vreemdelingenwet, vastgesteld dat ingeroepen elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die verhinderen dat de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf kunnen indienen via de gewone procedure, met name via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland. Hierbij wordt uitvoerig ingegaan op de verschillende door de verzoeker en zijn gezin aangehaalde elementen en telkens wordt – in tegenstelling tot hetgeen de verzoeker betoogt – *in concreto* toegelicht waarom deze elementen niet in aanmerking worden genomen. Zo wordt wel degelijk gemotiveerd waarom de ingeroepen integratie en het verblijf in België niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheid. Er wordt immers aangegeven dat de elementen betreffende onder meer het verblijf sedert 2008 in België en de integratie niet verantwoordend dat de aanvraag in België wordt ingediend en dat deze elementen het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9.2 van de vreemdelingenwet. Wat verzoekers kritiek omtrent de beoordeling van artikel 8 van het EVRM betreft, wijst de Raad erop dat de gemachtigde enkel stelt dat gewone sociale relaties niet onder het toepassingsgebied van voormeld artikel 8 vallen zonder dat hij hierbij op enige wijze impliceert dat verzoekers relatie met zijn echtgenote en kinderen een gewone sociale relatie zou uitmaken. In dat verband verliest de verzoeker tevens uit het oog dat de gemachtigde heeft gemotiveerd dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven.

De verzoeker die zich er in wezen toe beperkt te poneren dat hij wel degelijk in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, maakt niet duidelijk op welk punt de uitvoerige en op de aanvraag toegespitste motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens deze beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de wet van 29 juli 1991 is dan ook niet aangetoond.

3.3. In de mate dat verzoeker aangeeft dat een onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motivering ten grondslag ligt van de eerste bestreden beslissing, dient het middel te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het raam van de toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

In de voorliggende zaak oordeelde de gemachtigde dat elementen uit de hem voorlegde aanvraag niet aantonen dat de betrokkenen, waaronder de verzoeker, de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure en dat derhalve geen buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet blijken zodat de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Zoals hoger uiteengezet, dient te worden vastgesteld dat de verzoeker blijft steken in een louter algemeen en niet concreet onderbouwd betoog. De verzoeker geeft in wezen slechts te kennen dat hij meent wel te voldoen aan de voorwaarden van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en hij lijkt met zijn uiteenzettingen de Raad te willen verleiden tot het her beoordelen van de elementen van integratie, verblijf en sociale en familiale banden in België. De Raad dient hieromtrent op te merken dat hij optreedt als annulatierechter en dat hij zich dus niet over de opportuniteit van de bestreden beslissing heeft uit te spreken. De Raad kan zijn beoordeling niet in de plaats stellen van die van het bevoegde bestuur en de verzoeker kan daarop dan ook niet aansturen. De verzoeker verzuimt echter om de concrete motieven van de bestreden beslissing in zijn betoog te betrekken, laat staan dat hij met zijn enkele affirmaties deze motieven kan weerleggen. De verzoeker toont het kennelijk onredelijk karakter van de bestreden beslissing op dit punt dan ook niet aan.

De stelling van de gemachtigde dat de ingeroepen integratie niet als buitengewone omstandigheid, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, kan weerhouden worden, is verder in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers "*dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend*" (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). De verzoeker maakt niet met concrete argumenten aannemelijk dat het *in casu* alsnog kennelijk onredelijk zou zijn om de in zijn aanvraag meegedeelde elementen van integratie niet te weerhouden als buitengewone omstandigheden.

Waar de verzoeker kritiek uitbrengt aangaande de motivering in de bestreden beslissing waarbij de ingeroepen schending van artikel 8 van het EVRM niet wordt weerhouden als buitengewone omstandigheid, stelt de Raad vast dat verzoekers bewering dat de bestreden beslissing zou stellen dat verzoekers relatie met zijn vrouw en kinderen als gewone sociale relatie niet onder het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM valt, feitelijke grondslag mist.

Daarnaast blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat ook aan verzoekers partner en kinderen op 27 november 2011 het bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten en dat de thans bestreden beslissing de gezamenlijke aanvraag van de verzoeker en zijn gezin betreft. De verplichting om terug te keren naar het herkomstland om aldaar de aanvraag in te dienen, geldt dan ook voor het gehele gezin en er derhalve geen sprake is van een verbreking van de gezinsbanden. De verzoeker kan dan ook, in de mate dat zijn kritiek al zou kunnen worden betrokken op de eerste bestreden beslissing, niet dienstig voorhouden dat de mogelijkheid zou bestaan dat hij van zijn echtgenote en kinderen zou worden gescheiden.

Waar de verzoeker poneert dat de bestreden beslissing niet in proportie staat met het aan hem berokkende onherstelbaar nadeel beperkt hij zich opnieuw tot algemene stellingnames die niet worden gestaafd aan de hand van een begin van bewijs.

De uiteenzetting van de verzoeker laat dan ook niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris te dezen beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

3.4. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349).

De verzoeker betoogt dat hij geen garanties heeft dat hij in zijn land van herkomst een aanvraag zal kunnen indienen of dat deze zal opgevolgd worden en betoogt dat de diplomatieke of consulaire posten de aanvragen manifest naast zich neer zouden leggen. Naast de vaststelling dat dit argument door de verzoeker niet werd opgeworpen in de aanvraag om machtiging tot verblijf, en de verweerder er bijgevolg ook geen rekening mee kon houden, merkt de Raad op dat de verzoeker zich op dit punt wederom beperkt tot vage beweringen die hij op geen enkele wijze staaft met een begin van bewijs.

Met zijn betoog toont de verzoeker dan ook geen schending van het rechtszekerheidsbeginsel aan.

3.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat, blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. De verzoeker maakt alleszins niet concreet aannemelijk dat geen zorgvuldig onderzoek van de aanvraag heeft plaatsgevonden. Hij kan zich op dit punt niet beperken tot een algemene stelling in deze zin.

De verzoeker lijkt verder een schending van de hoorplicht in het raam van de zorgvuldigheidsplicht te willen aanvoeren, aangezien hij stelt dat hem niet direct en persoonlijk om inlichtingen gevraagd werd of hem niet de gelegenheid werd geboden stukken over te leggen die zijn voorstelling van de feiten of zijn toestand geloofwaardig maken.

De Raad stelt evenwel vast dat de verzoeker de kans had om de vereiste toelichtingen te verstrekken in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf en deze met alle nodige stukken te onderbouwen. Bovendien blijkt dat hij op 26 juni 2012 zijn aanvraag heeft kunnen aanvullen. De verzoeker kan dan ook niet dienstig voorhouden dat hij niet de kans had om zijn standpunt te verduidelijken betreffende de redenen die hem zouden verhinderen terug te keren naar zijn land van herkomst teneinde aldaar de aanvraag

om machtiging tot verblijf in te dienen. Het enkele feit dat de verzoeker niet persoonlijk werd gehoord, doet hieraan geen afbreuk. De verzoeker blijft overigens ook in gebreke te duiden welke elementen hij alsnog had wensen aan te brengen.

De verzoeker maakt bijgevolg niet aannemelijk dat het zorgvuldigheidsbeginsel of de hoorplicht, op zich of in combinatie met het zorgvuldigheidsbeginsel, zou geschonden zijn.

3.6. Het enige middel is derhalve ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig augustus tweeduizend veertien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. DE GROOTE